

измѣниха и направиха едно начумерено, своенравно, и опорито (инатъ) момче. Колкото повече устаряваше бащата, толкова повече непримиримъ ставаше. Сладка дума, сладка хапка, не даваше никому въ домътъ си. Каролъ бѣ достигналъ 15 та та си година, когато единъ день баща му, злѣ разядосанъ за едно негово непокорство, като немощи да го накара да му се покори, въ яростта си натири го вънъ отъ домътъ си, съ строга заповѣдъ, щото още единъждъ да не се вѣстѣва прѣдъ очитѣ му.

Каролъ бѣ достигналъ да стане толкова гордъ, и докачителенъ, щото, при тая му бащина несмислена постъпка, той като немоща да понесе една такава жестокость отъ страна на сжцъ баща, излѣзе отъ дома си, безъ да помисли още веднъждъ да се завърни.

Каролъ бѣше се испъкълъ на работа, благодарение на бащината му строгость, който не му даваше мира ни часъ, но го караше постоянно на работа, той бѣ трудолюбивъ, и за това се не боеше нито отъ работа, нито го бѣ страхъ че ще да остане безъ поминѣкъ. Запѣща се за гр. Лондонъ, тамъ се срѣща съ единъ корабоначаликъ-бащинъ му приятель, комуто се прѣмолва да го приеме въ корабътъ, който го и прие. Корабътъ отплува за Вѣсточна-Индия.

Баща му ни най малко не се наскърби за дѣто синъ му не се завърна, но ступанката му, Карлова-та майка, къмъ която, чедото ѝ, всекоги показваше най-голѣма почетъ и нѣжна любовь, бѣше неутѣнима. Отъ многото ѝ питаня и распитваня, да се научи погѣ за кадѣ е отишелъ синъ ѝ, тя нищо друго не можа да се научи, освѣнъ, че Каролъ е зель пѣтътъ си по море, но за кадѣ, и защо, нищичко не можн да издири.